

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμνέρρη, διευθύνοντος.

ΠΩΣ ΣΩΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΝΙΚΩΝΤΑΙ ΤΑ ΕΘΝΗ

Δὲν ὑπάρχει τρόπος καταλληλότερος νὰ νικηθῇ καὶ καταστραφῇ ἔθνος τι παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι οἱ μὲν ἀντίπαλοι αὐτοῦ εἶναι πολὺ περισσότεροι ἢ καλύτερον ὠργανωμένοι, αὐτὸ δὲ ἢ εἶναι μικρὸν ἢ δὲν δύναται νὰ ὀργανωθῇ ὅπως ἐκεῖνοι. Οὕτως ὅταν αἱ ἀπειράριθμοι στρατιαὶ τοῦ Εὐρέου ἐπύρχοντο ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐλέγετο ὅτι ἡδύναντο διὰ τῶν βελῶν αὐτῶν νὰ κρύψουν τὸ πεδίου τῆς μάχης ἀπὸ τὸν ἥλιον, Σπαρτιάτης τις ἀνεφώνησε «Τόσον τὸ καλύτερον δι' ἡμᾶς τότε θὰ μαχόμεθα ὑπὸ τὴν σκιάν». Ὅταν δὲ οἱ Τούρκοι ὀλίγοι κατ' ἀρχὰς ἐσχημάτισαν τὸ τάγμα τῶν Γενιτσάρων καὶ ἤρχισαν οὕτω μὲ τακτικὸν στρατὸν νὰ ἀφαιροῦν κατὰ μικρὸν μέρη τινὰ τῆς Αὐτοκρατορίας ἡμῶν ἐν Ἀσίᾳ, ἡμεῖς, ἀφοῦ ἀπαξ εἰς μίαν μικρὰν μάχην ἐνίκηθημεν, ἐγκατελείψαμεν πᾶσαν ιδέαν ἀντιστάσεως, πᾶσαν ιδέαν παρασκευῆς ὁμοίου τακτικοῦ στρατοῦ πρὸς ἀμυναν καὶ σωτηρίαν· δειλιάσαντες ἐπιστεύσαμεν ὅτι δὲν ἠμπορούσαμεν νὰ πράξωμεν τίποτε ἐκ τῶν ἰδίων δυνάμεων, ἀπεβάλαμεν πᾶσαν ιδέαν ἐλπίδος· ἡλπίσαμεν δὲ νὰ σωθῶμεν διὰ τῶν Φράγκων. Διὰ ταῦτα ἐνομίσθη ἀναγκαῖον νὰ ἐξευτελισθῇ ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Πατριάρχης ἡμῶν, ὥστε νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐκεῖ μετὰ τοῦ Πάπα καὶ τῶν Δυτικῶν συσκεφθῶν περὶ ἐνώτεως τῶν Ἐκκλησιῶν καί, ἀφοῦ θὰ κατώρθωναν ταύτην, ἐπιτύχουν καὶ τὴν βοήθειαν τῶν Χριστιανῶν τῆς Δύσεως κατὰ τῶν Τούρκων. Πάντα μάτην, ἡ ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν ἐπείσει τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Δύσεως νὰ βοηθήσουν ἡμᾶς, πάντες δὲ ἐγκατέλειψαν ἡμᾶς, ἀφοῦ πρῶτοι ἡμεῖς εἴχομεν ἐγκαταλείψει ἑαυτούς. Καὶ μὴ νομίσῃ τις ὅτι τότε ἡμεῖς ὀλίγοι, ἄνευ πόρων, ἄνευ ἀνδρῶν κλπ. Ὅχι. Αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ Κατακουζηνὸς εἰς τὴν ἱστορίαν του, ἀποδεικνύει ὅτι καὶ πόροι καὶ ἄνδρες ἱκανοὶ ὑπῆρχον, ἵνα παρασκευασθῇ, ὠργανωθῇ στρατὸς καὶ σωθῇ τὸ Κράτος· ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπου ἔλειπεν ἦτο ἡ πεποίθησις εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις καὶ ἡ μωρὰ ἐλπίς ὅτι ξένοι θὰ βοηθήσουν ἡμᾶς.

Σήμερον δὲν ἔχομεν ἀνάγκην κάνενός διὰ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ, διότι ὅλοι τὸ βλέπομεν, ὅτι καὶ χρήματα πολλὰ, πολὺ περισσότερα ἢ ἄλλοτε, ἔχομεν, καὶ ἀνδρῶν γενναίων καὶ ἱκανῶν δὲν στερούμεθα. Ἀλλ' ὅμως ἐκεῖνο ὅπου μᾶς λείπει, εἶναι ἡ ἐλπίς, ἡ σταθερὰ πεποίθησις εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτούς, διὰ τοῦτο δὲν ἀποφασίζομεν νὰ ὀργανωθῶμεν καὶ γίνωμεν ἰσόπαλοι ἢ καὶ ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν. Ἀρκούμεθα δὲ εἰς τὴν μωρὰν ἐλπίδα ξένης βοηθείας καὶ εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ ἀγνοοῦμεν δὲ ὅτι ἡ Χάρις του δὲν συντρέχει ποτὲ τοὺς ἐγκαταλείψαντας ἑαυτούς.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Ζ'.

(Ματθαίου Κεφ. 9, 27—35)

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παρόντι τῷ Ἰησοῦ, ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοί, κρίζοντες καὶ λέγοντες. Ἐλέησον ἡμᾶς. Ὡς Δαβὶδ¹. Ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν,² προσήλθον αὐτῷ τρέχοντες οἱ τυφλοὶ καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Πιστεύετε³ ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; Λέγουσιν αὐτῷ. Ναί, Κύριε. Τότε ἦψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, λέγων· κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενήθητω ὑμῖν. Καὶ ἀνεφύθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί· καὶ ἐνεδριμήσατο⁴ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων. Ὁράτε⁵ μὴδεὶς γινώσκέτω. Οἱ δὲ ἐξελθόντες διεφήμυσαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ⁷ ἐκείνῃ. Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων, ἰδοὺ προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφὸν δαιμονιζόμενον. Καὶ ἐκβάλθεις τοῦ δαιμονίου ἐλάλησεν ὁ κωφός· καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι λέγοντες. Ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ. Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον. Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια. Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

Σημειώσεις.

1) Παράγοντι, πορευομένῳ 2) Ὡς Δαβὶδ· διὰ τῆς προσφωνήσεως ταύτης, ἥτις προσετίθει εἰς τὸν Μεσίαν, φαίνονται οἱ τυφλοὶ πιστεύοντες εἰς τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν Μεσίαν. 3) Εἰς τὴν οἰκίαν· τοῦ Ματθαίου. 4) Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; Πρὸ τῆς θαυματουργίας ζητεῖ παρὰ τῶν τυφλῶν ὁ Ἰησοῦς ἐπίσημον ὁμολογίαν τῆς πίστεως αὐτῶν 5) Ἐνεδριμήσατο αὐτοῖς αὐστηρῶς καὶ ἐντόνως ἀπηγόρευσε. 6) Ὁράτε, προσέχετε. 7) Τῇ γῇ, τῇ Γαλιλαίᾳ.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ—ΑΝΟΧΗ ΤΩΝ ΥΒΡΕΩΝ

Ἀφ' οὗ ἐπανάρχηεν ὁ Ἰησοῦς τὸ θυγάτριον τοῦ ἀρχισυναγώγου εἰς τὴν ζῶν, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἀρχισυναγώγου καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν αὐτοῦ, καὶ ἠκολούθησαν ὀπίσθεν αὐτοῦ δύο τυφλοί, οἵτινες ἀκούσαντες τὰ τελούμενα θαύματα καὶ τὸ τελεσθῆν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ θαύματα τῆς ἐπαναφύθη εἰς τὴν ζῶν τοῦ θυγατρικοῦ ἐκείνου, ἔδραμον ὀπίσω τοῦ Ἰησοῦ ἐξαιτούμενοι διὰ φωνῶν μεγάλων τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ λέγοντες. Κύριε, ἐξ ὧν ἀκούομεν περὶ Σοῦ, πιστεύομεν ὅτι εἰσὶ ὁ προσδοκώμενος Μεσίας καὶ ὡς ταιούτων προσφωνοῦμέν Σε, Ὡς Δαβὶδ, καὶ πιστεύοντες εἰς τὴν δύναμίν Σου παρακαλοῦμέν Σε νὰ ἐλεήσῃς ἡμᾶς σπλαγχνιζόμενος καὶ θεραπεύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, καὶ παρέχων εἰς ἡμᾶς, ἐνεργὰ τὰ ὄργανα τῆς ὁράσεως. Ὁ Κύριος δὲν ἔσπευσε νὰ θεραπεύσῃ αὐτούς. Ἐκτελὼν τὰς θαυματουργίας ἵνα δι' αὐτῶν προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων εἰς ἀναγνώρισιν τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἀφῆκεν

αυτούς φωνάζοντας, ἵνα βεβαιωθῇ ἡ τυφλότης αὐτῶν καὶ ἡ πίστις αὐτῶν. Ἀλλὰ θέλων ν' ἀποφυγῇ τὴν ἐπίδειξιν δὲν ἐκτελεῖ τὸ θαῦμα δημοσίᾳ. Καὶ ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ματθαίου, προσῆλθεν πρὸς αὐτὸν οἱ δύο τυφλοὶ ἐξακολουθῶντες νὰ ζητῶσι παρ' αὐτοῦ τὴν εὐσπλαγγίαν καὶ θεραπείαν αὐτῶν, καὶ ἐρωτᾷ αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς. «Ζητεῖτε νὰ σὰς εὐσπλαχνισθῶ καὶ νὰ ἀποκαταστήσω εἰς τὴν ὁράσιν αὐτῆς τὴν ὁρασιν ὑμῶν· ἀλλὰ καὶ πιστεῦετε ὅτι ἔχω τὴν δύναμιν νὰ κάμω τοῦτο, νὰ θεραπεύσω τοὺς ὀφθαλμοὺς σας καὶ νὰ καταστήσω αὐτοὺς οὕτω ὕγιεις, ὥστε νὰ βλέπτετε δι' αὐτῶν;» Οἱ τυφλοὶ ἔχοντες ἤδη μορφώσεϊ ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν τὴν πίστιν ταύτην εἰς τὸν Σωτῆρα λέγουσιν εἰς αὐτόν. «Ναί, Κύριε, πιστεύομεν ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ Κύριος, ὁ προδικώμενος Μεσίᾳς ὅστις ἔχων τὴν θείαν δύναμιν ἐν ἑαυτῷ δύναται νὰ ἐκτελῇ θαύματα ἐπὶ τῆς γῆς». Μετὰ τοιαύτην εἰλικρινῇ καὶ πλήρη πίστεως ὁμολογίαν τῶν τυφλῶν, ὁ Κύριος ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ἐπέθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν λέγων ἐπιτακτικῶς. «Ἐπιστεύσατε ὅτι δύναμαι νὰ σὰς θεραπεύσω, ὡς γίνῃ λοιπὸν εἰς ὑμᾶς ὅπως ἐπιστεύσατε. Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθήτω υἱὲν.» Μόλις ἔδωκε τὴν διαταγὴν ταύτην ὁ Ἰησοῦς ἐθεραπεύθησαν τελείως οἱ ὀφθαλμοί, ἀνέστησαν τὰ κεκλεισμένα βλέφαρα ἀποκατεστάθησαν ὑγιᾶ τὰ ὄργανα τῆς ὁράσεως, καὶ οἱ τέως τυφλοὶ εἶδον καὶ περιχαρεῖς ἐδόξασαν τὸν Σωτῆρα αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς δι' αὐστηρὰς ἀπαγορεύσεως περιορίζει τὸν ζῆλον αὐτῶν καὶ ἀπαγορεύει εἰς αὐτοὺς νὰ διακηρύττωσιν οὕτως τὸ θαῦμα δεικνύς τὴν ἀπαρέσκειν αὐτοῦ ταύτην, καὶ λέγων εἰς αὐτοὺς μετὰ τόνου ἐπιτακτικῶς. «Προσέχετε! κανεῖς νὰ μὴ μάθῃ τὸ τελεσθὲν εἰς ὑμᾶς;» Ἀλλ' οἱ τυφλοὶ εὐγνώμονες ἠσθάνθησαν τὸ καθήκον τῆς εὐγνωμοσύνης ἰσχυρότερον ἀπὸ τοῦ καθήκοντος τῆς ὑπακοῆς, καὶ ἐκήρυξαν τὴν φήμην τῆς δυνάμεως τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἐκήρυξαν αὐτὸν ὡς Μεσίαν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ Γαλιλαίας, εἰς πάντας τοὺς περὶ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας κατοικοῦντας πληθυσμούς. Ἐν ᾧ δὲ ἐξήρχοντο αὐτοὶ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ματθαίου, συγχρόνως εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν καὶ ἔφεραν εἰς τὸν Ἰησοῦν ἄνθρωπον ἄλλον καὶ μὴ ἀκούοντα, ὅστις διετελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ διαβόλου. Ὁ Ἰησοῦς ἐξέβαλε τὸ δαιμόνιον ἀπὸ τοῦ ἀθηνόους καὶ ἀποκατέστησεν ἐν αὐτῷ τὴν ἀκοὴν καὶ τὴν δύναμιν νὰ ὁμιλῇ, καὶ ὁ ἄνθρωπος γενόμενος κύριος ἑαυτοῦ ἤρξατο νὰ ὁμιλῇ. Καὶ ὁ ὄχλος ἀκούσας τὰ τοῦ θαύματος ταῦτα, ἠσθάνθη θαυμασμὸν καὶ ἐκπληξιν, καὶ ἐξεδήλωσαν ταῦτα πάντες λέγοντες. «Οὐδέποτε τοιαῦτα παράδοξα καὶ θαυμαστά ἔργα, τοιαῦτα κατὰ ποσὸν καὶ ποιὸν μεγάλα θαύματα ἐφάνησαν ἐν τῷ Ἰσραὴλ. Τοιαύτη ἦτο ἡ ὁμολογία τοῦ λαοῦ. Ἀλλ' οἱ Φαρισαῖοι οἱ πλήρεις φθόνου καὶ κακίας θέλοντες νὰ μειώσωσι τὴν ἐντύπωσιν ταύτην τοῦ λαοῦ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ νὰ ἐξαφανίσωσι τὸν θαυμασμὸν τοῦτον ἐκ τῆς καρδίας τοῦ λαοῦ, ἐπιρρίπτουσι τὰ δηλητήρια τῆς συκοφαντίας λέγοντες, ὅτι ὁ Σωτὴρ μὴ ὢν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ τοῦ δαίμονος ἐπιτελεῖ τὰς θαυματουργίας καὶ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχόντος τῶν δαιμονίων. Ὁ Ἰησοῦς ἀπηξίωσε ν' ἀπαντήσῃ εἰς αὐτοὺς, δίδει καιρὸν εἰς αὐτοὺς νὰ μετανοήσωσι. Ὁ Εὐαγγελιστὴς ἀναφέρει ἐνταῦθα δευτέραν περιουσίαν τοῦ Σωτῆρος ἀνὰ τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰ χωρία τῆς Γαλιλαίας, καθ' ἣν εἰσερχόμενος εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῆς ἐδίδασκε καὶ ἐκήρυσσε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας, ἥτοι τὴν ἡθικὴν αὐτοῦ διδασκαλίαν, καὶ ἐθεράπευε πᾶσαν νόσον καὶ ἀδίαθεσίαν τὴν ὁποῖαν συνήντα ὑπάρχουσαν ἐν τῷ λαῷ.

Ἐβλασφήμουν οἱ Φαρισαῖοι εἰπόντες. «Ἐν τῷ ἀρχοντῇ τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια». Καὶ ἐσώπησεν ὁ Ἰησοῦς. Ἡ ἀνοχή αὐτοῦ αὕτη εἶνε διδασκτικὴ εἰς ἡμᾶς. Ὑβρίζοντες ὀφείλομεν ν' ἀνεχώμεθα τὰς ὕβρεις. Αἱ ὕβρεις δὲν

εἶναι τι τὸ ὁποῖον νὰ ζημιώσῃ ἡμᾶς. Αἱ ὕβρεις εἶναι ἐκδήλωσις μοχθηρίας ἥτις ἐγκρούπεται ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ὑβρίστου, καὶ μακρυοῦσι σχεδὸν πάντοτε τὴν ἀθωότητά ἐκείνου καθ' οὗ ἐκπέμπονται. Ὑβρίζομαι! Τί πρὸς ἐμέ; Ὁ ἀποδείξω σιωπῶν ὅτι δὲν αἰσθάνομαι τὰς ὕβρεις, διότι δὲν δύναμαι νὰ προσαρμωθῶ εἰς ἐμέ. Αἱ ὕβρεις με οὐσί τὴν ὑπόληψιν τοῦ ὑβρίστου. Ὁ ὑβρίζων ἀποδεικνύει ὅτι στερούμενος πραγματικῶν γεγονότων προσφεύγει εἰς λέξεις εὐτελεῖς, ἵνα δῇ ἐλαττώσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ὑβριζομένου. Ὁ ὑβριστὴς γενικῶς θεωρεῖται ὡς ἄνθρωπος ἡ φύσει μοχθηρὸς, ἡ ἐντελὲς ἀνευ ἀντροφῆς. Παρὰ τοιούτων ἀνθρώπων οὐδὲν ἔχει νὰ φοβῆται ὁ ἄνθρωπος ὁ τίμιος, ὁ ἄξιος ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως. Λοιπὸν ὡς ὑβρίζουν. Ὁ ὑβρίζων ἀνένεχγεται τὰς ὕβρεις. Ἡ ἀνοχή τοῦτο θὰ ἔχῃ τὸ ἀγαθὸν ὅτι δύναται ἡμέραν τινὰ νὰ μεταβάλῃ τὸν ὑβριστὴν, δύναται νὰ γεννήσῃ εἰς αὐτὸν τὴν συναίσθησιν τῆς ἰδίας κακίας, καὶ μετάνοιαν ἀληθῆ διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ κακίαν κατ' ἀδελφοῦ, πρὸς ὃν ὀφείλει πάντοτε ἀγάπην ἀληθῆ καὶ εἰλικρινῆ. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἠνέχθη τὰς ὕβρεις τῶν Φαρισαίων. ἵνα χορηγήσῃ εἰς αὐτοὺς καιρὸν εἰς μετάνοιαν, ἵνα διὰ νέων θαυματουργιῶν ἐξαγαγῇ αὐτοὺς νὰ μεταβάλωσι γνώμην καὶ διαθέσιν πρὸς αὐτόν. Δὲν μετέβαλον, διότι ἦσαν φύσει μοχθηροί. ἐπέτειναν τὰς ὕβρεις καὶ προυκάλεσαν κατ' αὐτῶν τότε, ὅτε ἐβεβαιώθη τὸ ἀδιόρθωτον αὐτῶν τὸν ἐλεγχον καὶ τὴν ἀποστόμωσιν αὐτῶν. Ἡ τιμωρία τῶν ὑβριστῶν θὰ ἐπέλθῃ. Ἀλλ' ὡς ἐπέλθῃ οὐχὶ ἐκ μέρους τοῦ ὑβριζομένου, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐκείνου ὅστις εἶπεν «Ἐμὴ ἐκδικήσας, ἐγὼ ἀνταποδώσω». Ἡ ἀνοχή καὶ ἡ ἐγκρατέρις ἡμῶν ἔστω ἡ διαμαρτυρία ἡμῶν· διαμαρτυρία δικαίου κατ' ἀδικίας, διαμαρτυρία ἀθώου κατὰ συκοφάντου, διαμαρτυρία ἀγίου κατ' ὑβριστῶν. Ν' ἀνταποδώσωμεν ὕβρεις εἰς τὰς ὕβρεις; Νὰ βεβηλώσωμεν τὰ χεῖλη καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν, τὰ ὅποια δέον νὰ καθαγιαζῇ πάντοτε ἡ ἀγάπη; Νὰ κατέλθωμεν εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἵσταται ὁ ὑβριστὴς ἡμῶν; Νὰ ἱκανοποιησώμεν τὴν κακίαν καὶ τὸν φθόνον τοῦ ὑβρίστου γινόμενοι καὶ ἡμεῖς ὑβριστὰς ὡς αὐτός; Ὁχι. Ὑψοίμεθα καὶ ἀγαπῶντες ὡς ἀνεχώμεθα τὰς ἐκπεπομένους κατ' ἡμῶν ὕβρεις, καὶ ἀνεγόμενοι ταύτας, καὶ ἀποδίδοντες καλὸν ἀντὶ κακοῦ ὡς ἐπιδιώκωμεν διὰ βίου χρηστοῦ καὶ τιμίου νὰ φανώμεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνάξιοι τῶν ἀπευθυνθεισῶν κατ' ἡμῶν ὕβρεων, ἐξαγαγόμενοι οὕτω καὶ τοὺς ὑβριστὰς ἡμῶν εἰς διόρθωσιν καὶ μετάνοιαν. Καὶ ἡ ἀνοχή ἡμῶν αὕτη ἀνψόσας ἡμᾶς αὐτοὺς ἐν τῇ συνειδήσει ἡμῶν θ' ἀμείβηται ὑπὸ χαρᾶς πραγματικῆς ἢ παρὰ τοῦ καθήκοντος ἢ ἐπιτελείας. Τοῦναντίον δὲ, ἐὰν μὴ ἔχωμεν τὴν ἀνοχήν καὶ παρεκτρεψώμεθα κατὰ τῶν ὑβριζόντων ἡμᾶς εἰς ἴσα, θὰ αἰσθάνωμεθα ἤδη ἀμέσως μεταμέλειαν μεστὴν πικρίας, ἥτις δὲν θὰ εὐχαριστῇ ἡμᾶς. Ἡ σιωπὴ τοῦ κυρίου πρὸς τοὺς ὑβριστὰς αὐτοῦ Φαρισαίους ἔστω εἰς ἡμᾶς παράδειγμα πρὸς μίμωσιν.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Ἐνα πουλάκι ἔβγαίνε 'πὸ μέσ' ἀπὸ τὴν Πάργα, καὶ φάγναι ναύρη 'στὰ βουνὰ τὸν Κώστα Μπουκουβάλα, κι' ἀντάμωσε τὴν κλερτουριά μέρα 'στὸ Μακρυνόρος. — Πες μας, καλὸ πουλάκι μου, πές μας κἀνα χαμπέρι. — Τί νὰ σὰς 'πῶ, μωρὲ παιδί, τί νὰ σὰς 'μολογήσω; ὁ Μπουκουβάλας πῆγανε τὴν κυριακὴν τὸ βράδυ, κι' ἀρῆσε διάτα καὶ χαρτὶ 'σ' ὅλα τὰ παλληκάρια, «Σ' ἐσέ, Γιαννούλη μ' ἀδερφέ, 'σ' ἐσέ, Χρήστ' Ἀνωγιάτη, καὶ Τραγουδάτα χωριανέ, πῶς σ' εἶχα μπιστευμένον. τὸν Κώστα νὰ συμμάστες, νὰ γένῃ καπετάνος,

μὴ τὸν καταφρονέσατε ποὺ πῆθαν' ἀδερφός του. Ὁ Κώστας εἶναι φρόνιμος, εἶναι καὶ παλληκάρι, 'στὰ δόντια παίρνει τὸ σπαθί, 'στὰ χεῖρια τὸ ντουφέκι, ἐμπρὸς τρέχει 'στὸν πόλεμο, 'σ' τὸ φεύγα μὲν' ὀπίσω.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΡΕΒΒΑΤΑΣ

Δυσμενὴς ἡ μοῖρα εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τὸν εὐδαίμονα· ὁ θάνατος μὲ πέλεκυν ἀνηλεὲς ἐκτύπησε τὸν πατέρα, καὶ πνοὴ λιθὸς δυστυχίας ἐμάρανε τὴν ζωὴν καὶ τὰ τέκνα ὠχρά, ῥυπκρά, ῥακένδυτα περιστοιχίζουσι τὴν ἀσθενικὴν μητέρα. Καλύβην οἰκοῦσι διωχθέντες τῆς ὑπερηφάνου οἰκίας, ὁ κῆπος ὁ εὐκαρπος ξύλα ἐγένετο εἰς θερμάνειν καὶ ἡ καλλισταφυλλὸς ἀμπελὸς ἐξηγριώθη.

Ἀλλ' ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὴν ζωὴν, δὲν ἐξηράνθη· μὲ τὰς θωπείας τῆς χειρὸς αὐτοῦ τῆς ἀγίας, μὲ τὴν πνοὴν αὐτοῦ τὴν εὐμενῆ ὁ ἀμπελοργὸς πάλιν εἰς τὴν ἡμέρῳσιν ἔφερε τὸ εὐγενὲς φυτὸν χαρὰν τῶν θεωμένων αὐτό, εὐφροσύνην τῶν συμποσίων μὲ τοὺς γλυκεῖς καρπούς τῆς, μὲ τὸν εὐώδη οἶνον τῆς.

Τοῦ γένους ἡμῶν τὴν ὄψιν θανάσιμος προσέπνευσεν τῆς δουλείας ὁ λίψ, δούλος ὁ ἀνάξ ἐγένετο, ἡ σοφία ἐξηγριώθη καὶ χυδαιότερα ἢ μικροτέρα ἐγένετο ἡ εὐγένεια. Ἀλλὰ καὶ ταπεινούμενοι πρὸ τῶν Τούρκων καὶ ἀπαιδευτότεροι γενόμενοι τοῦ γένους οἱ προεστώτες ἔπωζον ἐν ἑαυτοῖς τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς φυλῆς καὶ τοῦ ἰδίου οἴκου καὶ ὑπὸ τὴν ἡδέως θωπεύουσιν εὐλογίαν τῆς πατρίδος πάλιν προέτασαν ἑαυτοὺς ἐν τοῖς κινδύνους σωτῆρος γινόμενοι ἢ μαρτύρων.

Τῶν τοιούτων προεστώτων τοῦ γένους κατὰ τὰς ὑσείας τὰς ὑπὲρ τοῦ γένους ὁ ἄριστος βεβαίως ἐγένετο κατὰ τὸν μέγαν ἀγῶνα ὁ Παναγιώτης Κρεββατᾶς.

Ἀρχων αὐτὸς τιμώμενος οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ ταπεινοῦ ῥαγιά, τοῦ ὁμοφύλου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ Τούρκου τοῦ ὑβρίστου, τὸν πλοῦτον καταισχύνην κρίνων, ἀτιμῶν ἐν δουλείᾳ τὰς τιμὰς, θάνατον τοῦ δούλου τὴν ζωὴν, τὴν ἀγάλην του ἥνοιζεν εἰς τοὺς Φιλικούς καὶ τὰ συναισθήματά του τὰ γενναῖα καὶ τὸν νοῦν του τὸν ὀξὺν εἰς τοῦ γένους του τὴν εὐδαίμονιαν καθυσώσε, διότι καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ἰταλίᾳ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα παιδευθεὶς ἐδιδάχθη ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶναι τῆς ἐλευθερίας γλυκύτερον καὶ τιμιώτερον.

Εἰς τὰς κακοπαθείας, τὰς πλάνας ἀνὰ τὰ ὄρη καὶ τὰς κλεισφορέας, τὴν πεῖναν, τὸν τρόμον τοῦ διωγμοῦ, εἰς τὸν κίνδυνον τὸν δεινὸν τοῦ θανάτου καὶ τὸν δεινότερον τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀτιμώσεως ἔριψε τὴν οἰκογένειαν καὶ εἰς τῶν μαχῶν τὸν φόνον καὶ τὰς φροντίδας τὰς ἀγρύπνους τῶν Ἑθνικῶν Συνελεύσεων καὶ τὰς ἄλλας λαϊκῆς ἐπαναστατικῆς μερίδας ἑαυτὸν, ἀφῆσας τὴν ἡμερίαν τοῦ βίου καὶ τὴν εὐμαρείαν, μετ' ἧς διεβίω μέσα εἰς τὰ ἀπέραντα σερᾶγια τῶν Κρεββατάδων ἐν Μυστρᾷ.

Εἰς ἀνὴρ στήριγμα εἶναι ὅλου λαοῦ· ἐξ αὐτοῦ ἀναπτρωθεῖτα ὤρμησεν εἰς τὸν ἀγῶνα ἡ Λακεδαιμόνιον ἔνοπλος. Ὡπλιζε δὲ καὶ εἰς συντήρησιν τῶν ἀπορουντων βίου ἐδᾶπάναν ὁ ἐλευθεριώτατος. Τὸν μέγαν δὲ πλοῦτον αὐτοῦ ἐνός ἐκατομμυρίου σημερινῶν δραχμῶν ἐδήλωσεν, πρὸ τῆς καταστροφῆς τοῦ Δράμαλη, ὅτι προσφέρει εἰς σωτηρίαν τῆς πατρίδος.

Ἀρελὴς καὶ ἀπείριτος αὐτὸς ὁ ὀδηγὸν τὰ ἄρματα ὅλης ἐπαρχίας ἀπεστρέφετο τὰς πολιτελεῖς στολὰς καὶ τὰ κατὰ κοσμὸν ὅπλα, τὴν συνήθη δὲ ἐφόρει περιβολὴν Πελοποννησίου ὀλίγον εὐποροῦντος μετὰ κοινῆς φλογάτας καὶ μόνον ἡ εὐγενὴς ὄψις, ὁ ὑπέροχος ὀρθαλμὸς καὶ ὁ μετὰ πραότητος σοφὸς λόγος ἐδήλουν τὸν μεγιστᾶνα τὸν ἔχοντα ἐν τοῖς κειμηλίοις τοῦ οἴκου τοῦ ἑγχαρῶν τοῦ αὐτοκράτορός μας Ἀλεξίου

τοῦ Κομνηνοῦ πεμφθὲν πρὸς τινὰ τῶν ἑαυτοῦ προγόνων.

Δουλείας παιδεύματα, φιλοπρωτία καὶ μικροφιλοτιμία, ἔρριψαν παρὰ τὰς ὀχθὰς τοῦ μεγαλοπρεποῦς ὡς αὐτὸς Εὐρωπᾶ δολοφονηθέντα, τὸν ἀρχοντα, τῆς Ἐπαναστάσεώς μας ἔρεισμα ἀσείστον γενόμενον ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀγῶνος, τὸν σώφρονα καὶ ὀρμητικὸν ἄμα, τὸν ἐλάχιστον μὲν μεγαλορρήμονα, ἐξαιρετικῶς δὲ μεγαλόφρονα καὶ μεγαλοπράγμονα.

ΠΑΛΑΙΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ*

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Α'.

Ὅλοι λέγομεν ὅτι ἔχομεν Πατρίδα, ὀλίγοι ὅμως κατὰ δυστυχίαν καταλαμβάνουσι τί ἐστὶ Πατρίς. Τί εἶναι ἡ Πατρίς; Καὶ πῶς νὰ τὴν ὀρίσωμεν κατ' ἀξίαν; Πατρίς εἶναι τὸ ἀντίτυπον τοῦ γήινου παραδείσου, εἰς τὸν ὅποιον ἔβαλεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ' ἀρχὰς νὰ τὸν ἐργάζηται καὶ νὰ τὸν φυλάττῃ. «Καὶ ἔθετο ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ παραδείσῳ ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάττειν.» Πατρίς εἶναι τὸ ἐξαιρετικὸν στάδιον, εἰς τὸ ὅποιον ἐτάχθη ὁ ἄνθρωπος παρὰ τοῦ Δημιουργοῦ νὰ ἀγωνισθῇ τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀρετῆς. Πατρίς εἶναι τὸ ἀσφαλέστατον ἄσυλον ἀπὸ τῶν δυστυχιῶν, καὶ τὸ σταθερώτατον κέντρον τῆς εὐτυχίας του. Πατρίς εἶναι καὶς ἱερός, εἰς τὸν ὅποιον βλέπει καὶ κατὰ τὸν ὅποιον τὰς μεγάλας δημιουργήματα τοῦ τῆς φύσεως πλαστοργοῦ. Αὐτοῦ πρῶτα θεωρεῖ τὸν ἥλιον λάμποντα, αὐτοῦ τὸν μέγαν οὐρανὸν καὶ τὰ νυκτερινὰ του φέγγη· αὐτοῦ τῆς γῆς καὶ θαλάσσης καὶ ὅλου τοῦ κόσμου τὰ μέγιστα καὶ κέλιστα φαινόμενα· αὐτοῦ ἀναπνέει τὸ πρῶτον τῶν ζωογόνων ἀστέρων τὰς αὔρας· αὐτοῦ κατὰ πρῶτον γνωρίζει τὰ πρόσωπα τῶν ἰδίων γονέων, καὶ ἀκούει τὴν γλυκεῖαν αὐτῶν φωνὴν αὐτοῦ μανθάνει τὴν πατριὸν γλῶσσαν καὶ τοὺς νόμους τοὺς πατρίους αὐτοῦ παραλαμβάνει παρὰ τῶν προγόνων καὶ μεταδίδει εἰς τοὺς ἀπογόνους τὴν λαμπρὰ τῆς ζωῆς, διὰ τῆς ὁποίας συνέχεται ἀσβεστος ἡ τοῦ γένους σειρά· αὐτοῦ συλλαμβάνει τὰς πρώτας καὶ ὑψηλὰς περὶ Θεοῦ καὶ θρησκείας ἐννοίας· αὐτοῦ ἀναγεννᾶται διὰ τῶν ὑπερφυστικῶν τῆς πίστεως μυστηρίων, καὶ γίνεταί μέλος τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας· αὐτοῦ ἐν ἐνὶ λόγῳ διαπλάττεται καὶ μορφώνεται φυσικῶς καὶ ἡθικῶς, καὶ διδάσκειται ὅτι ἐγεννήθη τοῦ μεγάλου κόσμου πολίτης, ὅπως δουλεύῃ καὶ λατρεύῃ δοξάζων τὸν Θεὸν πρῶτιστα καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὁποῖαν ἐγεννήθη γῆν. Ἐν ᾧ λοιπὸν ὑπάρχει τόσον μέγα δῶρον τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην, ἡ Πατρίς, συμπεραίνεται, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ μεγάλα τὰ χρεὶ τῶν ἀνθρώπου τὰ πρὸς τὴν Πατρίδα· ὁ ἄνθρωπος, ὁ Χριστιανὸς μάλιστα, χρεωστῆται νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ τιμᾷ καὶ νὰ εὐεργετῇ τῆς ἑαυτοῦ γεννήσεως τὴν χώραν. Τοῦτο εἶναι χρεὸς ἀπαραίτητον καὶ θρησκευτικόν, καὶ φυσικόν καὶ πολιτικόν. Λέγω πρῶτον, ὅτι χρεωστῆται, Χριστιανέ, καθὼ Χριστιανὸς νὰ ἀγαπᾷς καὶ νὰ εὐεργετῇς τὴν Πατρίδα. Σὲ προσταίνει ὁ θεὸς νόμος ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. Ὁ Πλησίον σου εἶναι βεβαίως πᾶς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ποῖος δύναται νὰ ᾖ πᾶς πλησιέστερός σου παρὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ ὁμοπίστους καὶ συμπολίτας σου; Οὗτοι εἶναι ἀδελφοί σου, οἵτινες συγκατακοιοῦσι μετὰ σοῦ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν χώραν, ὡς ἐν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οἰκίαν· οὗτοι ἔχουσι τὸν αὐτὸν καὶ τὸν πατέρα, τὸν Θεόν, τὴν αὐτὴν καὶ τὴν μητέρα, τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ αὐτὸ γενεθλίον ἑδάφος, καὶ τὰς αὐτὰς τροφὰς, τοὺς αὐτοὺς νόμους, τοὺς αὐτοὺς ἀρχοντας καὶ ποιμένες καὶ διδασκάλους, τὰς αὐτὰς πρὸς σὲ κοινὰς καὶ πανη-

* Τοῦ διδασκάλου τοῦ Γένους Κ. Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων.

γύρεις και ἀπολαύσεις και λύπας και χαράς· ὅσον λοιπὸν εἰλικρινέστερον ἀγαπᾷς τοὺς συμπατριώτας και τὴν πατρίδα, τόσον βεβαίωτερον ἐκπληρώνεις τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, και πάλιν ἐξ ἐναντίας, ὅσον ἀμελεῖς και προδίδεις πολλάκις τῆς Πατρίδος τὰ συμφέροντα, τόσον εξελέγχεται παρὰ τῆς τοῦ Θεοῦ νόμου, και τοῦ πλησίον σου ἐχθρὸς χειρότερος ἀπίστου· αἶψα τις τῶν ἰδίων και μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, τὴν πίστιν ἤρνηται, και ἔστιν ἀπίστου χειρῶν.» Ὅτε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ και Θεὸς ἔκλινε τοὺς οὐρανούς, και ἐσαρκώθη, και συνανεστράφη τοῖς ἀνθρώποις ἐπὶ τῆς γῆς, μεταξὺ τῶν ἄλλων παραδειγμάτων τῆς ἀρετῆς, τὰ ὅποια μᾶς ἀφήκεν εἰς τὴν κατὰ σάρκα παναγίαν αὐτοῦ πολιτείαν, ἐν εἶναι και ἡ πρὸς τὴν Πατρίδα του ἐξαιρετος ἀγάπη. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς γεννηθεὶς εἰς τὴν Βηθλεὲμ ἠΰζητε και ἀνετράφη σωματικῶς εἰς τὴν Ναζαρέτ· ἔχαιρε λοιπὸν ὁ Θεὸς τοῦ παντός νὰ ὀνομάζεται Ναζωραῖος ἢ Ναζαρηνός. Οὕτω προεκήρυξεν αὐτὸν ὁ Θεὸς διὰ τῶν προφητῶν ὅτι «Ναζωραῖος κληθήσεται»· οὕτω τὸν ὀνόμαζον οἱ Ἀγγελοὶ «Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνόν τὸν ἐσταυρωμένον»· οὕτως ὀνόμασεν αὐτὸς ἑαυτόν, ὅτε τὸ πρῶτον ἐφάνη εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον «ἐγὼ εἰμὶ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὃν σὺ διώκεις». Διὰ τὴν πρὸς τὴν Πατρίδα και τοὺς ὁμογενεῖς ἐξαιρετον ἀγάπην ἐκήρυξεν ὁ Θεὸς ἀνθρώπος τὸ Θεῖον Εὐαγγέλιον πρῶτον εἰς τοὺς ἀδελφούς ὁμογενεῖς αὐτοῦ κατὰ σάρκα, τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, «οὐκ ἀπεστάλην εἰμὶ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ»· διὰ τὴν αὐτὴν ἐξαιρετον ἀγάπην ἠγάπα και τὴν Ἱερουσαλήμ, ἥτις ἔθεωρεῖτο ὡς κοινὴ τῶν Ἰουδαίων Πατρίς, και ἔδειξεν εἰς αὐτὴν ἀνέκφραστον πατρικῆς εὐμενείας συμπάθειαν· «Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία αὐτῆς ὑπὸ τὴν πτέρυγα, και οὐκ ἠθέλησάτε»· διὰ τὴν αὐτὴν ἐξαιρετον ἀγάπην ἔκλαυσεν ὁ φιλανθρωπώτατος Ἰησοῦς βλέπων ἀπὸ μακρὰν τὴν ἀχάριστον αὐτοῦ Πατρίδα μέλλουσαν μετ' ὀλίγον νὰ πέσῃ εἰς τὸ φρικτὸν τῆς χριστοκτονίας ἀμάρτημα· «Καὶ ἰδὼν τὴν πόλιν ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῇ». Τοιοῦτοτρόπως ὁ φιλανθρωπώτατος Ἰησοῦς, ὁ παντὸς τοῦ κόσμου ποιητὴς και σωτὴρ, ἔδειξεν ἰδιαίτεραν στοργὴν και ἀγάπην πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ Πατρίδα. Τί ἄλλο χρεωστεῖ ὁ

Χριστιανὸς παρὰ νὰ μιμῆται ὅσον τὸ δυνατόν και εἰς τοῦτο, καθὼς και εἰς τὰς ἄλλας ἐναρέτους πράξεις, τὴν ἀγιωτάτην τοῦ Σωτῆρος ζωὴν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπρόβαλεν ὡς παράδειγμα; «Υπόδειγμα δέδωκα ὑμῖν, ἵνα καθὼς ἐγὼ ἐποίησα ὑμῖν, και ὑμεῖς ποιῆτε». Τόσον ἱερὸν και θεῖον δῶρον εἶναι ἡ Πατρίς, ὥστε ἐν τῶν μεγίστων σημείων τῆς κατὰ τῶν ἀνθρώπων δικαίας ὁργῆς τοῦ Θεοῦ γίνεται πλάκῃς ἡ στέρησις τῆς Πατρίδος. Εἰδωλόλατρουσι οἱ Ἰουδαῖοι, ποῖαν ποινὴν τοὺς ἔστειλεν ὁ Θεός; Τὴν στέρησιν τῆς Πατρίδος Μετενόουν διὰ τὰ ἀμαρτήματά των; τί τοῖς ἀντήμειβεν ὁ Θεός; τὴν ἀπόλαυσιν τῆς Πατρίδος. Ἐσταύρωσαν τῆς δόξης τὸν Κύριον· πῶς τοὺς ἐτιμώρησεν ὁ Θεός; Διὰ τῆς ἐσχάτης και ἀνεπιστρέπτου αἰχμαλωσίας τῆς Πατρίδος! Νὰ εἶπω τὸ μεγαλύτερον; Ζωὴν αἰώνιον, εὐφροσύνην ἀνεκλάλητον, παράδωκαν, βασιλεῖαν οὐράνιον μᾶς ὑπόσχεται ὁ Θεός εἰς μέλλοντα βίον· πῶς τὴν ἐπονομάζει; Πόλιν, Πατρίδα! Οὐτε φυσικώτερον οὔτε γλυκύτερον ἄλλο παρὰ τοῦτο τὸ ὄνομα ἠθέλεν εὑρεθῇ νὰ εἰκονίσῃ τὴν αἰώνιον μακαριότητα, τῆς ὁποίας ἀτελεστάτην μὲν και πρόσκαιρον και ἐφήμερον, ἀλλ' ἱκανῶς ὁμοιάζουσιν σκιαγραφίαν βλέπομεν ἐπὶ τῆς γῆς μίαν καλῶς κυβερνωμένην Πατρίδα· ἀντοίμασε γὰρ αὐτοῖς πόλιν, κρείττονα πατρίδα! «Καὶ ἂν λοιπὸν ἡ Πατρίς εἶναι τόσον σεβάσιμος, τόσον πολῦτιμος, τόσον ἀγαπητὸν εἰς τὸν Θεόν, φανερόν ὅτι Χριστιανός, ὅστις ἀγαπᾷ μάλιστα τὸν Θεόν και τὸν πλησίον, χρεωστεῖ νὰ ἀγαπᾷ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ Πατρίδα· τοῦτο μᾶς διδάσκει ὁ Θεὸς νόμος· τοῦτο τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τὸ παράδειγμα· τοῦτο τῆς ἁγίας Γραφῆς αἱ μαρτυρίαι.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Δύο ὑπῆρξαν οἱ παντοδύναμοι μοχλοὶ δι' ὧν ἐσαλεύθησαν τὰ θεμέλια τῆς οὐμανικῆς κατακτήσεως· τὸ βροντόφωνον, τὸ πυρὶπνουν καρνοφύλλι τοῦ Κλέφτη, και τὸ βουβὸ μελανοδοχεῖον τοῦ Ἑλλήνος διδασκάλου. Τὰ δύο ταῦτα στοιχεῖα ἐκ συμφώνου συνειργάσθησαν και θὰ συνεργασθῶσι μέχρι συμπληρώσεως ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως.

Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑΣ

Ἑβδομαδιαῖαι τακτικαὶ ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, μεσημέρια. Διὰ Γύθειον, Καλάμας, Κατάκωλον, Πάτρας, Κέρκυραν, Τεργέστην.

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, 7 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Αἰδηψόν, Στυλῖδα και Βόλον.

ΠΕΜΠΤΗΝ, 12 μεσημέρ. Διὰ Χίον, Σμύρνην, Μυτιλήνην, Δαρδανέλλια, Κωνσταντινούπολιν, Ἀμισόν, Κερασσάντα, Τραπεζοῦντα και Ὀρδοῦ.

ΠΕΜΠΤΗΝ, 7 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Λιμνὴν, Ἀταλάντην, Αἰδηψόν, Στυλῖδα και Βόλον.

ΠΕΜΠΤΗ, 8 μ. μ. Διὰ Ἰτέαν, Πάτρας, Ἀστακόν, Βασιλικήν, Λευκάδια, Πρέβεζαν, Σαλαῶραν, Κόπραϊναν και Καρδασαράν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 π. μ. διὰ Σίφνον, Χανιά, Γεωργιούπολιν, Ρέθυμνον, Ἡράκλειον, Πάνορμον, Χερσόνησον, Σίσιν, Ἀγ. Νικόλαον και Σητεῖαν, μετ' ἐπανόδου διὰ τῶν αὐτῶν λιμένων.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πατρῶν

ΤΕΤΑΡΤΗΝ, 8 μ. μ. (Κατ' εὐθείαν). Διὰ Κέρκυραν και Τεργέστην. Μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς Β' ἀμαξοστοιχίας ἐξ Ἀθηνῶν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἑντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γράμματα και εἰς χρυσὸν, ἤτοι εἰς φράγκα και λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις και οἱ τόκοι πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς δ' ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὅψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου. Τὰ κεφάλαιον και οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῇ αἰτῇ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1) 2	τοῖς	ο) ο	κατ'	ἔτος	δια	κατ.	6	μην.
2									1
2	1) 2								2
3									4
4									5

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῶς ἀνώνυμοι.

ΝΟΣΟΚΟΜΕΟΝ ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ

Ὁδὸς Μιχαὴλ Νομικοῦ, ἀριστερὰ τοῦ Λυσισατρείου

Διευθυντῆς Σ. Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

Νευρολόγος και Φρενολόγος

Κλίνει ἀπὸ 10-20 δραχμῶν δι' ἡμέρας

Ἀριθ. Τηλεφώνου 314

Κανονισμὸς και Πληροφορίαι

Ὁδὸς Ζήνωνος, 16. — Ἀριθ. Τηλεφ. 200.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ

ΥΠΟ

ΕΛΕΝΗΣ Ο. ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΥ

Πολυτελέστατον και καλλιτεχνικώτατον τοῖς ἰδίοις, γεγραμμένον με πολλὴν σαφήνειαν, ἔχει ὅλας τὰς ἐπιστημονικὰς ἀπαιτήσεις περὶ φωτογραφίας, και εἶνε ἀπαραίτητος σύντομος διὰ πάντα ἀσχολούμενον με τὴν ὥρα τὴν αὐτὴν τέχνην.

Εὐρίσκεται παρ' ἀπασιν τοῖς βιβλιοπωλείοις και εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Βιομηχανικῆς Ἀκαδημίας, τιμᾶται δὲ δρ. 2.50.